

El Diacrític | | Actualitzat el 11/02/2017 a les 17:25

?Mas-Ortega-Rigau: la presa de pèl continua

«Si es desobeeix, es desobeeix i si es fa el ridícul, es fa el ridícul... Dir que jo passava per allà i quan em van dir que no ho fes, ràpidament vaig deixar de fer-ho i que va ser cosa dels voluntaris no ajuda gens a la causa de la independència de Catalunya» | «En la defensa del 9N hi havia la possibilitat d'argumentar la necessitat de desobeir per la prohibició del dret a decidir per part de l'Estat espanyol, i ahora de dir al món que el conflicte polític entre l'Estat espanyol i el poble de Catalunya s'ha de solucionar per vies democràtiques que impliquin la totalitat de la societat catalana»

Artur Mas, Joana Ortega i Irene Rigau, amb el president de la Generalitat i la resta d'autoritats a la manifestació que els va acompanyar fins el Palau de Justícia | Generalitat de Catalunya

Fer el ridícul davant del món és possible fins i tot quan tota l'èpica la tens preparada i tots els efectes especials, a punt; i fins i tot quan la història no t'ho permet perquè els enemics t'ho posen tot de cara. Sap greu per molta gent que, fins i tot agafant-se dies d'assumptes propis a la feina, s'ha cregut veritablement allò que teòricament s'havia de defensar en aquest judici que començava dilluns 6 de febrer de 2017. Els acusats, però, no només no han estat a l'altura sinó que han fet el més gran dels ridículs. Com sinó podem qualificar els arguments utilitzats per Mas, Ortega i Rigau durant el judici del 9N?, com si no és amb el qualificatiu de ridículs?

Si cal posar urnes, les posem, i així ho vam fer. No jo, ni tu, ni l'altre, sinó milers i milers de persones. Centenars de milers, milions, vam votar i ens vam preocupar per tirar endavant el que va acabar essent un simulacre d'un referèndum. L'estat va agafar tres caps de turc que es van ungir com a representants de totes i tots, i com a culpables de posar les urnes van ser aclamats i acompanyats al judici, amb un acompanyament que creia que allò que es defensava era la

democràcia. I el meu aplaudiment fins a aquí. Però no podia anar tot tan bé, un cop més, no. Els acusats van decidir dir, després d'assegurar un dia abans que havien posat les urnes en defensa de la democràcia, que allò important era que sempre havien complert la llei (espanyola) i que, quan els van prohibir les urnes, ells van fer el possible aturar-ho tot, però els voluntaris i voluntàries van continuar, i allò que va passar va ser «culpa» dels voluntaris...

On s'és vist un argument tan ridícul com aquest? Us imagineu Rosa Parks dient que ella va pujar al bus, a la zona de blancs, i quan se'n va adonar va intentar baixar però no va poder...? O Macià a Prats de Molló dient que ell ja va intentar, mentre intentava alliberar Catalunya amb les armes a la mà, fer les coses de forma legal, però van ser els milicians que l'acompanyaven que van anar a la seva?

Si es desobeeix, es desobeeix i si es fa el ridícul, es fa el ridícul... Dir que jo passava per allà i quan em van dir que no ho fes, ràpidament vaig deixar de fer-ho i que va ser cosa dels voluntaris no ajuda gens a la causa de la independència de Catalunya, no ajuda de cap manera a la democràcia en aquest tros de món, i menys quan prèviament ho hem preparat tot per tal de reforçar la imatge pròpia de cara... a les properes eleccions autonòmiques? Potser sí, potser l'únic que interessa a algun dels acusats és precisament la seva carrera com a messies.

Sé que posar en dubte l'argumentació del judici semblarà, en el cap de molta gent sensibilitzada pel tema, igual que posar en dubte el «procés» aquest que vivim aquí. O, pitjor, anar en contra del dret a decidir del poble català..., o, més greu encara, ser contrari al dret dels pobles a l'autodeterminació. Ho sé i he escrit aquest article sabent-ho, però ja m'és igual perquè no és així, tot i que el fanatisme i el no llegir per passar a insultar immediatament és un dels arguments d'aquest «procés» des que Mark Serra i Rahola-Cuní n'han esdevingut padrins principals i algú ha gosat no creure's les seves mitges mentides o mentides senceres.

Crec que amb aquesta gent no ens hem d'empassar cap gripau, perquè són tòxics. Ni els del tipus «primer la independència i després ja decidirem» (perquè des del primer minut ells ho tenen tot decidit), ni «primer pressupostos i després, potser, referèndum» (fins al final, el meu no a aquests pressupostos i el sí absolut al referèndum), ni «ja ho faran los nois» (volíem fer una consulta, ens van dir que no i un dia o altre ja ho farem...).

En la defensa del 9N hi havia la possibilitat d'argumentar la necessitat de desobeir per la prohibició del dret a decidir per part de l'Estat espanyol, i alhora de dir al món que el conflicte polític entre l'Estat espanyol i el poble de Catalunya s'ha de solucionar per vies democràtiques que impliquin la totalitat de la societat catalana. Però fins i tot en els moments en què sembla que sí, perquè no pot ser d'una altra manera, *ells* acaben tirant enrere tal com feien sempre els seus antecessors, Pujol i companyia. Estaria bé que no fos així però a nivell real, a nivell de fer un pas camí de la independència, la Catalunya en què els exconvergens continuen marcant estil, ara des d'un dels costats de Junts pel Sí, és igual que la que tenia Pujol a les seves mans. I fins que no passi res, res no passarà.